

magvetés

XX. évfolyam 3. szám

2015. május 24.

*„Amikor pedig eljött a pünkösöd napja,
...valami lángnyelvek jelentek meg előttük,
amelyek szétoszlottak, és leszálltak mindegyikükre.” (Apcsel2,1-3)*

Pünkösöd

*„...és megtelének mindnyájan
Szentlélekkel...” (ApCsel2,4)*

Pünkösöd mint ünnep, háttérbe szorul a nagy ünnepek sorában. Nagyon sokan „kisünnepnek” tartják. Nem fűződik hozzá semmi különös külsőség, ezért a pünkösödöt besüllyesztjük a nem igazán fontos ünnepek közé. Magát az ünnep üzenetét is nehéz felfogni. Könnyebb hinni az Istenben, mint a világ Teremtőjében, Jézusban, mint Megváltóban, kinek alakja, személye, földi útja megérint minket, de a Szentlélekkel sokszor nem tudunk mit kezdeni, azért mert megfoghatatlan és érthetetlen számunkra, mert a Szentlélekbe vetett hitet megelőz egy belső lelki élmény, hitbéli meggyőződés.

Kálvin az írja, hogy a keresztyén egyház Isten lelke nélkül nem is létezne. A Szentlélek erőt, vigasztalást, kitartást, lelkesedést ad az egyháznak, gyülekezetnek, a hívő lelkeknek. Enélkül gyülekezetünk, életünk hasonlít az Efézusi gyülekezet magatartásához. Pál apostol Efézusba érkezve, megkérdezte a gyülekezeti tagokat: vajon vettetek e Szentlelket minekutána hívókké lettetek (ApCsel19,1-7). Fennállhat egy közösség a Lélek munkája nélkül, de erőtlen, a megszokás útját járó, önző közösségé formálódik. A Lélek jelenléte, munkája nélkül gyülekezeteink megfáradnak, közömbössé válnak. Leszünk ünnepi keresztyének, akik emberi találkozásokért, önmagunk megerősítéséért, egy kis nyugalomért jövünk el az Isten hajlékába. Isten nemcsak pillanatokat akar ajándékozni, nemcsak egy órányi jelenlétéről akar biztosítani, hanem épp arról szól a pünkösöd, hogy Szentlelke által velünk marad minden napon a világ végeze-

téig. Jézus nemcsak tanítását hagyta ránk, hanem önmagát, a Szentlélek által.

Megtelének mindnyájan Szentlélekkel és kezdének szólni más nyelveken. Betöltötte lényüket, gondolatukat, átformálta életüket. Megtelének - nem hangulattal, jó érzéssel, örömmel, nem valamivel, hanem Valakivel, magával Istennel, az élő Jézussal, a Szentlélekkel. Ez a kezdete volt annak a csodának amit a tanítványok, az első keresztyén gyülekezet átélt. Más nyelveken szóltak, mindenki értette beszédüket, mindenkihez személyesen szólt az Ige. Ellenkezője történik Babelben, egy nyelvet beszélők nem értették egymást, itt a több nyelvből összeverődött gyülekezet érti a prédikációt. Más nyelven beszéltek, nem a félelem, a kétségbeesés nyelvén, nem az okoskodás nyelvén, hanem ahogy a Lélek adta nekik szólani. Megtisztult beszédük és egész lényük. Sokszor próbálkoztunk és próbálkozunk azzal, hogy jók legyünk, fogadkozunk magunknak, embertársainknak, hogy megváltozunk. Talán egy igen rövid ideig sikerül is azt mutatni, hogy van eredményünk, jó útra tértünk, aztán minden visszazuhan a régi kerékvágásba. Nem vagyunk képesek önmagunk erejéből mássá lenni, megváltozni. Hiába határozzuk el, hogy elkezdjük szeretni azt aki megbántott, megbocsátunk annak, aki megsértett, nem hiszem, hogy sokra megyünk elhatározásunkkal. Nem tudjuk megváltoztatni magunkat, emberi természetünket. Segítségre van szükségünk, Isten Lelkére van szükségünk. Gondoljunk Péterre, a kőszikla tanítványra, mindig ott találjuk Jézus körül, fogadkozik, hogy nem hagyja el Őt soha, még ha a többiek el is menekülnek, és mégis megtagadja,

mert ilyen az emberi természet, azt is le-
tagadja, hogy ismeri Őt. Bujkál Jézus ha-
lálakor, elrejtőzik a bezárt ajtók mögé a
többi tanítvánnyal, mert félnek, mert ret-
tegnek, és most mégis ott találjuk a tömeg
élén bátran és boldogan. A Lélek munkája
ez, át tudja formálni az életeket, ahogy a
tanítványokét. Ez a Lélek munkálkodott
Pál apostol életében, akinek látványos
fordulatot vett az élete, aki fáradhatatlan
munkájával hordta az evangéliumot szerte
a világba.

Pünkösöd nélkül a keresztyének elzár-
kóznának, csak magukkal törödnének és
a világ egyre hitetlenebb lenne. Közöm-
bössé válna a szeretet, megbocsátás, segít-

ségnyújtás, egymással való törődés iránt.
Nem lenne mozgatórugó, nem lenne mi
feltöltse lemerülőben levő életünket. Ott
a Lélek csodája, ha hitvallókká válunk, ha
szeretni tudunk, ahogy eddig még nem, ha
feladatunknak érezzük azt, hogy ez a te-
remtett világ sóvárogva várja Isten fainak
megjelenését. A Szentlélek képes átfor-
málni, megújítani, megtisztítani, kiemel-
ni olyan mélységekből, amiben talán évek
óta vergődünk, tud utat nyitni zsákutcába
jutott életünknek. A Lélek kiemel, felemel
és megtart. Imádkozzunk Szentlélekért!

Domahidi Nelli lelkipásztor

Életre szólító találkozás

(Olv.: Ez37,1-14, Mt28,17, Mk16,9-18, Lk24,13-49, Jn20,11-29,
ApCsell,4;1,8, 2,1-36, 1Kor15,5-8)

*„Ha valaki keresztezi az utunkat, mindig
hordoz valamilyen nekünk szóló üzenetet.*

Véletlen találkozások nincsenek.”

(James Redfield amerikai író)

Megrázó élmény lehetett a tanítványok
számára, amikor Jézus feltámadása estéjén
megjelent a zárt ajtók mögött, és békesség-
gel köszöntötte őket. Ebben a titokzatos
találkozásban – miután felfedte személy-
azonosságát, – még egyszer összefoglalta
mindazt, amit önmagáról és küldetéséről
mondott, majd rövid eligazítást adott nek-
kik jövődöbeli tennivalójukról. – Mi en-
nek az ÉLETRE felkészítésnek a tartalma?

Először is megerősíti, hogy az isteni
ígéretet beteljesednek: „*elküldöm nek-
tek, akit Atyám ígért..*” (Lk24,29). Figyel-
jünk arra, hogy Jézus nem egy gyorsfu-
tárral elküldhető érdekes, de mégiscsak
élettelen, tárgyiasított „csomagról”

beszél, hanem az Atya és Fiú személyes
küldöttéről, a „VALAKI”-ről, akit ugyan
itt nem nevez meg, mégis tudjuk, hogy
a Szentlélekről szól. Őt, az Atya és Fiú
mellett a harmadik isteni személyt pe-
dig már régen megígérte prófétái által:
„*...így szól az Úr: Törvényemet a belse-
jükkbe helyezem, szívükbe írom be. Én
Istenük leszek, ők pedig népem lesznek*”
(Jer31,33) „*Új szívet adok nektek, és új
lelket adok belétek: eltávolítottam testetek-
ből a kőszívet, és hússzívet adok nektek.
Az én lelkemet adom belétek, és azt mű-
velem veletek, hogy rendelkezéseim sze-
rint éljetez, törvényeimet megtartsátok
és teljesítsétek*” (Ez36,26-27).

Amit tehát az Isten megígért, azt
előbb-utóbb meg is valósítja, mert „*Nem
ember az Isten, hogy hazudnék, nem
embernek fia, hogy bármit megbánna.*

Mond-e olyat, amit meg ne tenne, ígér-e olyat, amit nem teljesít” (4Móz23,19)?

Ha pedig elfogadjuk, hogy az Úr nem hagyja egyedül, árván az ő gyermekeit, – hisz’ saját személyében, a Pártfogóban velünk van minden napon a világ végezetéig, – akkor arról is tudnunk kell, hogy az önmagát és az Atyát megszemélyesítő Lélekről úgy szól már a tanítványaitól való búcsúzáskor, mint Aki eligazító szeretettel munkálkodik az elkövetkező időkben közöttük: *„A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek” (Jn14,26). „Amikor eljön a Pártfogó, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonyosságot én rólam” (Jn15,26).* Az a Lélek ugyanis (Akiről már a zárt ajtók mögötti találkozásokor ezt mondta: „vegyetek Szentleket!”) nem más, mint megbízható TANÍTÓ, hűséges EMLÉKEZTETŐ és igaz BIZONYSÁGTEVŐ.

Mire tanítja és emlékezteti mindenkorri tanítványait az Isten, Jézus, az ő szent Fia által? Elsősorban arra, hogy amikor életünk nehézségei leterhelnek, már-már fojtogatnak, vagy lassan sötét felhők vesznek körül, merjük magunkat Istenre bízni. Azt mondhatnánk, ez természetes. Sajnos azonban, nehéz óráinkban, kilátástalan helyzetekben ŐEMBERÜNK gyakran rossz irányba űz, és ide-oda kezdünk rohanni, kapkodni fűhöz, fához, csak hogy a bajt elhárítsuk. Vagy valamilyen értéktelen, haszontalan pótmegoldásba menekülve keressük a megoldást. Mit is mond ilyenkor Isten a közösségeknek vagy egyeseknek egyaránt? Ha szorítanak a körülmények, támad az ellenség vagy talán éppen magunk alatt vagyunk

valami miatt, így szól a mózesi biztatás: *„Az Úr harcol értetek, ti pedig maradjatok veszteg!” (2Móz14,14)* Tehát: ne sűrögiünk-forogjunk, kapkodjunk ide-oda fejevesztetten, hanem maradjunk nyugton, legyünk csendben egy ideig, hagyjuk magunkat Istenre (lásd: *„Jó csendben várni az Úr szabadítására”, JSir3,26, – „Hagyd az Úrra útadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik”, Zsolt37,5).* Ha ugyanis hittel bízunk Istenben, akkor segít nekünk megmenekülni bármilyen mélységből. Másképpen szólva: a megoldhatatlannak látszó veszedelmes körülményekben is élénk tud adni valamilyen megoldást. Amikor például az arámiak megtámadták Jeruzsálemet, így figyelmeztette még a gonosz lelkületű Aház (uralkodott Kr. e. 735-715-ig) királyt is: *„Maradj nyugton, ne féjl!... De ha nem hisztek, nem maradtok meg” (Ézs7,4,9) – „A megtérés és a higgadság segítene rajtatok, ...a bizalom erőt adna nektek!” (Ézs30,15).* De a király és a nép inkább a harci lovakban és fegyverekben bizakodott, a déli országrész (Júda) pedig megsemmisült. Isten, prófétája által végveszélyről, pusztulásról szól a kapkodó királynak és a népnek: *„Jaj azoknak, akik Egyiptomba mennek segítségért! Lovakban reménykednek, a harci kocsik tömegében bíznak, és a lovasok nagy erejében; de nem tekintenek Izráel Szentjére, nem folyamodnak az Úrhoz” (Ézs31,1).* Pedig igazán csak Úrra hagyatkozva menekülhetünk meg bajaink és terheink között. Szeretett Fiára utalva ezt az üzenetet adja élénk: *„...A Sionra egy követ teszek le alapul, szilárd követ, drága sarokkővet alapul. Aki hisz, az megmenekül...” (Ézs28,16).* Mintha ezt mondaná Isten: – *Igen, tudok bajaidról, nyilvánvaló vagy rejtett nyomorúságaidról. De te maradj veszteg kiáltozás, kapkodás*

vagy hangoskodás nélkül: én segíték rajtad. Ezért hát ne legyünk csupán önmagunkban bizakodó, ám éppen ezért magunkba roskadó hitetlenkedők! De legyünk Istenre hagyatkozók, akik végre a Hozzá térésünk mintegy alkalmat adunk Néki arra, hogy életünkben és körülményeinkben megjelenhessen!

Ez a „...ti pedig maradjatok veszteg!” figyelmeztetés természetesen nem azt jelenti, hogy érzelmileg-lelkileg élettelen halottként az égvilágon semmit ne tegyünk. Nem! ...Amikor azt halljuk, hogy bajainkban maradjunk veszteg, azaz nyugodt csendben, akkor ezt elsősorban termékenyítő, életre keltő csendre, nyugalomra és erögyűjtésre bűzdító felhívásnak kell tekintenünk. Sőt, az egymást segíteni kész szeretetnek: „*Ha botlanak a gyöngék, segítsen az erős; hordjuk, emeljük önként, kin*

gyöngesége győz!” (Énekeskönyv 455,7). Ezt pedig akkor tehetjük meg, ha megkaptuk Tőle az erőt. Gyakran énekeljük a német evangéliumi éneket Cseri Kálmán fordításában: „Szívem csendben az Úrra figyel, ki segít” („Jertek, énekeljünk” 185. ének, 1995). A figyelmeztetés ugyanis így összegeződik a mindenkor benne bízónak: „... megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az Úr! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Isteneddel szemben!” (Mik6,8).

Hagyjuk hát magunkat Rá abban a bizonyos lelki csendben, hogy az ő igazságos rendjében, életre segítő szeretetében élhessünk, miután az ÚTON találkoztunk Vele.

Rác László lelkipásztor

Az irgalmas samaritanus – Lk.10,25-37 (Doré, 1872)

PÜNKÖSDI ÜZENET

„Betelt az idő, és elközelített az Isten országa: térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.” (Mk1,15)

Egyik nap múlik a másik után, mint ahogy írva van: Isten előtt egy nap, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap. Az örökkévalóságnak nincs ideje, nincs vége, örök jelen, örök folytonosság az, ami Istenben az Istennek élők életét hordozza. Lényünk napról napra nagyobbodik, teljeseedik, tökéletesedik, mindig hasonlóbakká lesznek Istenhez, aki őket szeretetével elárasztja. Egy fát hoz fel példaképpen: még pedig a jó és a rossz tudásának fáját, amelyhez Isten tiltó szava fűződik. Vajon mi lehetett ott elrejtve, vajon mi az, amiről még nem szabad tudnunk? A fán a kigyó beszélni kezd: – *Ne féljete megkös-*

tolni a gyümölcsöt, nemhogy meghaljátok, hanem mindentudók lesztek, hasonlatosak Istenhez, aki előtt minden nyilvánvaló.

Az álokoskodás, a rejtett gondolat visszhangot keltett a tökéletességre teremtett, de a tökéletességre még el nem jutott emberek. Addig gondolkotak, míg végre mégiscsak ott kötöttek ki, hogy Éva megízlelte a gyümölcsöt, adott belőle Ádámnak is, és ezzel a sorsuk meg volt pecsételve. Ettek a jó és a gonosz tudásának fájáról. De én itt egy teljesen más megközelítéssel mesélek, egy fának a történetéről. Van egy figyelemre méltó fa, különlegességét nem a szépsége vagy a gyümölcse adja, még csak nem is valami rendkívüli tulajdonsága, hanem a beszédes formája. Ezt a fát közvetlenül a járda mellé ültették, de ahogy nőtt egy idő után egyenesen a fal felé vette az irányt. Mielőtt viszont elérte volna a ház falát, „gondolt egyet” és 180 fokos fordulatot véve visszakanyarodott. Így ma minden arra járó tulajdonképpen alatta járkel. Akik figyelmesek és nemcsak az orruk elé látnak, hanem FELFELÉ is tudnak nézni, azok láthatnak egy szemléletes példát a megtérésről és elgondolkodhatnak életük, sorsuk felől. Én ezt a „megtért” fát példamutató élni akarásáért szemléltettem. Pusztá létével, beszédes viselkedésével naponta hirdeti némán a járókelőknek „nagy fordulatát”, mert ha nem tért volna vissza, akkor ő bizony már rég megérett volna a kivágásra!

Mi csak így Isten felé fordulva „megtért szívvel” maradhatunk ÉLETBEN!

Mert számunkra is *„Betelt az idő és elközelített az Isten országa: térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.” (Mk1,15)*

László Ilona presbiter

ILYEN ISTEN GONDOSKODÁSA

*„Mert az Úrnak része az ő népe...
körülvette őt, gondja volt rá, őrizte
mint a szeme fényét.” (5Móz32 9-10)*

Megható volt látni egy szép nyári napon, amikor szemtanúja lehettem, amint a kiscfcskék fészükéből először kiröpültek. Láttam azt a kétségbeesett, szárnyalásnak alig nevezhető bukdácsolást, ahogyan próbálták birtokba venni a légteret. Ha végre nagy ügyel-bajjal sikerült valahol landolniuk, komoly érdeklődéssel ismerkedtek a külvilággal. Számukra az életteret eddig csak egy szűkös, poros hely jelentette, de most kint voltak, bár még gyöngye szárnyaikon, de már kint a szabadban. Ismerkedtek a soha nem látott tágas kék égbolttal, a ragyogó nappal, a széllel, a fákkal, a háztetőkkal, a mezőkkel, a virágokkal és más madarakkal. Gondos szüleik ott sűrögtek-forogtak mellettük, akik gyámoltalan fiókáikat féltő szeretettel vigyázták, körülvették, segítették, hívogatták, etetgették, taníttatták. Ezek a kis fecskék érezhették azt a mérhetetlen szeretetet és gondoskodást, melyet szüleiktől kaptak. Mi, akik már Isten gyermekeinek valljuk magunkat, el tudjuk képzelni, hogy Isten

megfeledkezik rólunk? Akik átélhettük a megtérés és újjászületés örömét, és kijöhettünk a bűn rabságának „sötét, poros odújából” a SZABADSÁGRA, az Isten megváltásának dicsőséges ege alá - el tudjuk képzelni, hogy Isten magunkra hagy? Ugye, nem! Isten ma is úgy szereti gyermekeit és úgy őrzi, mint szeme fényét! Adjunk hálát minden napon a mi gondviselő Istenünk szeretetéért! Amíg élek, szeretnék hálát adni Istennek, hogy az én gyarló életemben is kinyilatkoztatta igazságát, szabadító hatalmát. Annyi más testvérrel együtt hálából én is Istennek szentelhetem hátralévő életemet, amit nem bántam meg, sőt, azóta vallom magam boldog embernek! Küldetésünk nem kevesebb, mint az, hogy másokkal megismertessük a megoldást, Jézus Krisztus lélekmentő, - életmentő evangéliumát. Mindenkinek tudnia kell, hogy milyen csodálatos Megváltónkkal élni, megmentettnek lenni, szeretetében örülni, kegyelméért hálát adni, jóságát megköszönni, békességét tapasztalni, vezetésének engedelmeskedni, örök életet nyerni.

Testvéri szeretettel: László Ilona

Angliában református presbiter és presbiter feleség szemmel

2014-ben került először a kezembe Tim Chester és Steve Timmis Total Church (Teljes gyülekezet című könyve), mely lelkipásztori szolgálatuk elmúlt 25 évének gyümölcsét összegzi és ezáltal ismerteti egy nem annyira szokványos gyülekezeti felépítést és életet a 21. században. Tavaly lelkipásztor testvérem, akitől a könyvet is kaptam, bátorított, hogy menjünk el, látogassuk meg ezt a gyülekezetet, nézzük meg, hogy néz ki a gyakorlatban mindaz, amiről a könyvükben olyan lelkesen írnak. Megmondom őszintén, nem hittem el, hogy ez a gyakorlatban lehetséges. Olvastam már hasonló anyagokat, de azok mind jövőbeli tervek és idealisztikus elképzelések voltak, erősen elméleti szinten. Így nem igazán akartam elhinni, hogy ilyen intenzív, mély és hiteles lelki élet lehetséges egy tőlünk még szekulárisabb posztmodern világban. Mondanom sem kell, nagyot tévedtem. A tavalyi látogatás akkora hatással volt rám, hogy már akkor megfogalmazódott bennem, ezt Hannának is látnia kell.

Így keltünk útra április közepén az egyhetes „tanulmányútra” kettesben, gyermekeinket a gondos nagyszülökre bízva -, melynek során meglátogattunk két ilyen típusú közösséget. Az utolsó két nap részt vehettünk egy európai szintű gyülekezet-építési konferencián az Acts29 (Apcsel29) szervezésében, ahol 24 nemzet 240 gyülekezetvezető delegáltja volt jelen. Mivel mindvégig családok láttak minket vendégül, számos lehetőség adatott, hogy a gyülekezeti életet testközelből megismerjük, annak előnyeivel és kihívásaival, most már együtt, mint férj és feleség találkozunk.

A gyülekezetüknek neve, amely mostanra már számos angol és nemzetközi gyülekezetet plántált: The Crowded House Church, azaz szó szerinti fordításban Telt (vagy zsúfolt) Ház Gyülekezet. Gyülekezeti életüknek a központjában ugyanis nem a templomuk, hanem az otthonaik állnak. Rendelkeznek templommal is, de az alkalmak túlnyomóan otthonaikban vannak. Ez nem véletlen, ugyanis szeretnék, ha az alkalmak nem egy külső elfoglaltságot jelentenének, ami különválna az otthonunktól, hanem a családok nappalja válik természetes környezeté Isten igéjének hirdetésére, az imádság, a lelki beszélgetések és a misszió számára. Hihetetlen, hogy legalább heti 3 alkalommal gyűlnek össze a gyülekezeti tagok a vasárnap délelőtti istentiszteleten kívül és ezeken az alkalmakon felül még legalább 1-2-szer informális úton találkoznak egymással: közös étkezések, sport, bevásárlás, ima-közösség, etc. formájában. Úgy gondolom, hogy ez még a vidéki református gyülekezetekben is ritka, a városi életvitel mellett szinte lehetetlennek tűnik. Ez számukra akkor hogy lehetséges?

Talán már a házi alkalmak jellegéből kiderül, hogy egy ilyen fajta gyülekezeti struktúra alappillére a kiscsoportok. Egy ilyen gyülekezet kiscsoportokból épül fel. Minden gyülekezeti tag egy-egy kiscsoportoz tartozik, melyeket ők Gospel Community-nak neveznek, azaz Evangélium Közösségnek. Átlagosan 8-10 felnőtt és közel ennyi gyermek tartozik egy ilyen csoportoz az élet minden területéről, kortól, nemtől, társadalmi hovatartozástól függetlenül. Gyülekezeti vezetők koor-

dinálják őket, akiknek a munkáját pedig a lelkipásztor fogja össze. Ez a kicsoport hetente többször találkozik különböző céllal: bibliaóra, imaközösség, dicsőítés, úrvacsorai közösség, lelkigondozás és természetesen misszió. Nagyon fontos szerepet tölt be gyülekezeti életükben és az Evangéliumi Közösségek életében a világi ismerőseik elérése. Évente azonban egy-két missziós, evangélizációs alkalomnál nem szerveznek többet, a fókusz a személyes kapcsolatokra helyeződik. Közösen vacsoráznak, töltik szabadidejüket olyan ismerőseikkel, akik egy ilyen gyülekezeti csoporttal vagy annak egy részével szívesen beszélgetnek az élet nagy kérdéseiről.

A Crowded House Gyülekezetnek a módszere nem bonyolult. Egyszerű emberek mindennapi életéről szól, akik úgy döntöttek, hogy heti néhány odaszánt óra helyett úgy építik fel az életüket, hogy 24 órán keresztül megélhessék Jézus missziós parancsát. Nem kell hozzá pályázni, nincs szükség milliókra, szép épületekre vagy grandiózus programok szervezésére. Egy valami kell hozzá, amit talán a legjobban fáj odaadnunk: idő. Ez egy kapcsolat-köz-

pontú gyülekezeti élet, amely mély, meghitt barátságokra épül. Miközben bizalmi kapcsolatok épülnek, mely gondoskodik arról, hogy senki sem marad ki, senki sem marad egyedül, lehetőséget ad a teljes körű lelkigondozásra is. Nincsen szó nagy számokról sem, a 25 éves anyagyülekezet létszáma 300 fő alatt van. Viszont máximalisan „minőségi” képzésről van szó. A folyamatos lelkigondozás és teológiai laikusképzés lehetővé tette, hogy legyen sok olyan lelki vezetőjük, akik missziós lelkületükkel, teológiai felkészültségükkel, bölcs életvezetésükkel, következetes időbeosztásukkal segítsenek a vasárnap délelőtti prédikáció megélésében, az igényes, mély, hiteles lelki munka folytatásában a hétköznapiakban is.

Mit kezdünk ezzel a Csapókertben? Nos, Hannával úgy érezzük, hogy imádságos szívvel fel kell tudnunk használni a látottakat és megpróbálni úgy beépíteni ezeket az alapelveket gyülekezetünk életébe, hogy az nálunk is a lelki és közösségi élet növekedésére lehessen valamilyen formában.

Kiss Ábel Lukács presbiter

A Debreceni Református Egyházmegye Generációk 22. Nyári Tábora 2015. augusztus 03-09 között Berekfürdön a Megbékélés Házában

A táborozás díja 18 év felett 25 000 forint, 10-18 év között 16 000 forint, 2-10 év között 14 000 forint, 2 év alatt ingyenes. A tábordíj magában foglalja a szállás és étkezés költségeit, valamint az idegenforgalmi adót. A díjak fizetésénél Széchenyi-pihenőkártyát is elfogadnak, az ezzel történő fizetést azonban előre kell jelezni.

Lehetőség van arra, hogy csoportosan külön busszal utazzunk Berekfürdőre.

A 10 000,-Ft/előleget a jelentkezési lappal együtt *május 29-ig*, a második részletet *július 17-ig* kell a lelkipásztornál, vagy az Esperesi Hivatalban befizetni.

A táborozás megkezdése előtt részletes tájékoztatót küldünk a programról.

**A jelentkezési lap letölthető gyülekezetünk honlapjáról: csapokert.reformatus.hu,
illetve gyülekezetünk lelkészi hivatalában is megtalálható.**

ÚTI BESZÁMOLÓ

„Hogy dicsőségének magasztalására legyünk, mint akik reménykedünk a Krisztusban.” (Efl,12)

Ismét gyülekezetünk vendége volt Dr. Dobos Ágoston, ezúttal Nepálban töltött két hetes missziói útjáról tartott képes beszámolót. Elmondta, hogy a 30 milliós országban érezhető legjobban a kereszténység fejlődése. Bár a missziói szolgálatot még mindig körültekintően lehet csak végezni, de mindent megtesznek annak érdekében, hogy az evangélium eljusson minden emberhez. Nepál a Himalája lábánál húzódik. Meredek hegyoldalakon, nehéz terepen tart az út, míg elérkeznek egy-egy kis faluig. Elmondta, hogy nagyon szegény körülmények között élő népről van szó. Ennek ellenére szívesen vendégül látták őket. Meglátogatták a lepra kórházat, ahol szinte mindig teltház van. Szolgálatával és csodálatos hegedűjátékával ébresztgette a beteg lelkeket, az áldott orvos Jézus Krisztus című ismert énekkel. Tájékoztató elmondta, hogy Kínából, Németországból, Svájc-ból, Horvátországból, egyetemista fiatalok misszióznak Nepálban. Szíve szerint örülné, ha tőlünk is lennének ott missziós csoport-

tok. Mert tapasztalatot szereznének, megismernének más embereket és azok kultúráját és terjedne az evangélium. Azokon a rétegeken is sikerrel jártak, ahol zömében hindu lakosság él. Megízelve a keresztény emberek nyitottságát és szeretetét. Isten képes megváltoztatni az emberek életét az Ő drága üzenete árán. És az a szív, amely felé fordul soha nem fog csalódní benne. Hiszen az üzenete, hogy mindenhova eljusson az evangélium, a világ legkisebb zugába is, ahol emberek élnek. Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme, mert eljuttatja a neki szolgálatot teljesítő embereket ahová Ő szeretné. *„Mindenkör hálaadással tartozunk Istennek.” /2Thessz1,3/* Zárásképpen hegedűkísérettel énekelt a gyülekezet. Megköszöntük a tájékoztatást és közös imádságban hálaadásban kértünk áldást a nepáli testvérekre és minden egyes emberre. Kértük Isten drága vezetését a további misszió lehetőségéért.

Hálát adtunk Dr. Dobos Ágoston és családjá, gyülekezete életéért, és további szolgálatáért.

*„Szolgáljatok az Úrnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé.”
(Zsolt100,2)*

Testvéri szeretettel: László Ilona

EGY HAZAUTAZÁS TÖRTÉNETE

„Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgezzetek, és megnyitattik nektek. Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitattik.”

(Mt7,7-8)

ELŐSZÓ

Kinek csendben, kinek zajosabban telnek a napjai. Hétköznapok, hétvégék, ünnepnapiak. Események sorozata. Az emberek többsége megéli ezeket. Vannak, akik úgy gondolják, maguk szervezik és alakítják ezeket az eseményeket. Még kevesebben vannak, akik az események megtörténte után elgondolkodnak azokról. Vajon miért így történt?

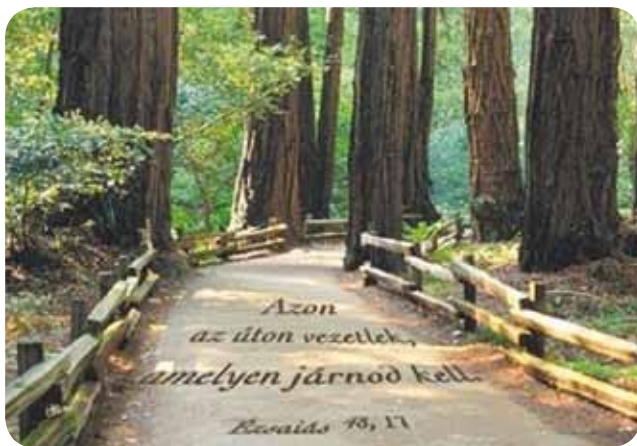
A rossz események gyakrabban váltanak ki visszagondolást és okkeresést. A jó eseményeket többnyire természetesnek vesszük. Eszünkbe sem jut, hogy nem a mi érdemünk, nem mi vagyunk az okosak, előrelátóak, hanem sokkal inkább a Gondviselő keze van a dologban.

Nem az eleve elrendeltetett kategóriára gondolok. Abban az esetben a szkeptikusok joggal mondhatnák, hogy teljesen mindegy mit akarok, úgyis az fog történni, ami el van rendelve. Nem, szerintem nem szabad így háráítani a felelősséget. A döntéseink mögött mi vagyunk, de a döntéseink helyessége mögött számíthatunk a mi megsegítő Jó Atyánkra és Jézus Krisztusra.

Mindez a Szentlélek közreműködése által bárhol, bármikor megtörténhet velünk, bármilyen helyzetben!

Koromnál fogva gyakorlott embernek gondolom magam, de mégis számtalan helyzetben kaptam olyan segítséget a Szentlélek által, amiket semmilyen rutin és gyakorlat nem képes megoldani. Ilyenkor merül fel sok emberben, hogy miből gondolom, hogy ez így van? Nos, a válasz egyszerű: nem szabad önmagunkkal szemben elfoglultnak lenni, és az elért eredmények józan megítélése megmutatja azt, hogy ez már nem az én tudásom terméke, hanem segítséget kaptam. Harmadik éve vagyok egy nagy cég középvezetője. Munkahelyem távol van a lakóhelyemtől. Első perctől nehéz feladatokat kellett megoldani, egy ismeretlen közegben, ismeretlen feladatok között, ismeretlen kollégák között. Olyan szabályokat fektettem le már akkor, amelyeket a cég most kezd megérteni és alkalmazni. A szabályok úgy mond „csak úgy jöttek” a fejembe. Én az első perctől kezdve ezen a lefektetett ösvényen haladok. Keskeny út. De járható. Megéri.

Jelezni szeretném, amit már fentebb leírtam, nem én voltam ilyen okos. Meg-

győződése, hogy a Szentlélek vezette a gondolkodásomat és a kezemet a számítógép billentyűin. Minden nap imádkozok és minden nap azt kérem, hogy ne az én akaratom, hanem az Atya akarata legyen meg. Ne az én országomat építsem, hanem az Atya országát. Inkább akarok ott szolgálni, mint itt király. (Király egyébként sosem szerettem volna lenni.)

Sok ilyen élmény (Tudva a jószándékú célt, ezek az elért eredmények jóérzést adnak az embernek.) után nemrég történt egy teljesen váratlan és megmagyarázhatatlan hétköznapi esemény velem, ami után arra a gondolatra jutottam, hogy megosztom másokkal is ezeket az eseményeket. Bízom abban, hogy személyes elbeszélésem (elbeszéléseim) mások figyelmét is felhívja arra, hogy nem a vakszerencse az, amire várni kell, hanem a tevékeny imádkozás és Isten keresése, megismerésére való törekvés, és az Ő országának építési szándéka bárkinek megmutatja mindezeket, amiről írok.

Amint az Előszóban azt jeleztem, nem a szomszédban dolgozom, tömegközlekedéssel négy óra az út a munkahelyemtől az otthonomig. Van ebben gyaloglás, zónavonato-

zás, átszállás, intercity vonat és hazaérkezés.

Három héttel ezelőtt is (húsvét előtti hétvége) ez a „rutin” várt rám. Nem szeretem az utolsó pillanatokra hagyni a szükséges lépés megtételét, így előző nap este mentem a vasútállomásra megvenni a jegyet. A szokásos időpontban induló vonatra már nem volt helyjegy. A következőre sem, az előtte lévőre sem, így két órával a korábbira kaptam csak helyjegyet. Egy kicsit még örültem is, mert ezzel hamarabb otthon lehetek. Korábban keltem, egy órával hamarabb bent voltam a munkahelyemen, hogy el tudjam végezni a feladataimat indulás előtt. Kész is lettem, így időben elindulhattam a vasútállomásra. A vonat érkezése előtt öt perccel már ott voltam, mégis volt valami szokatlan előérzetem.

Ez az első jele annak, hogy valami olyan fog történni, amiben az Úr segítségére szükségünk lesz. Ez az a jel, amit általában észre sem veszünk, legfeljebb utólag jut az eszünkbe. Pedig ekkor egy hitben élő ember mellett már ott van a segítség. Ám hogy ezt észreveszi-e, vagy elszalasztja, az emberen múlik.

A hangosbemondó a következő percekben néma maradt. Ami feltűnő volt, hogy

délelőtt lévén túl sok volt az utas a peronon. Aztán közölte a hírt a bemondó: a zónázó vonat előreláthatóan húsz percet késik. Egy gyors fejszámolás, rögtön kiderült, hogy ez nem fér bele, le fogom késni az intercityt, s mivel helyjegy már tegnap sem volt a későbbi vonatokra, elég körülményes lesz hazajutni. Mire ezt így végiggondoltam és az egyik utastársammal szóban is kifejeztük az aggodalmunkat, a bemondó egy gyorsított vonat érkezését jelentette be. Menetrend szerint jóval korábban el kellett volna annak menni, de valóban megjelent, s már lehetett is felszállni rá. A gondot az jelentette, hogy ennek a menetideje 15 perccel több, mint a zónázóé, így elvileg ez sem ér be időben a csatlakozáshoz. Még egy halvány kísérlet a kalauznál, akinél érdeklődtem, hogy ez vagy a zónázó ér be hamarabb a Nyugatiba. Határozottan azt mondta, szálljak fel, mert indulunk.

Valóban elindultunk. Gyalogtempóban, mert az állomás átépítés alatt volt. Teltek a percek, nőtt a késés ideje, az esély gyakorlatilag kezdett elméletben is nullára csökkenni. Aztán megtáltosodott a vonat, és a zónázó vonatot megszegyenítően tempósan eljutottunk az utolsó előtti megállóig. Visszatért az elvi remény. A vonat viszont ismét vesztegelni kezdett. Aztán mégis elindult.

A másik vonat indulási ideje elérkezett, amikor mi beértünk az állomásra. Az átszállás távolsága jó tempóban futva is egy perc. Valami (Valaki) azt súgta, nem szabad feladni. Futottam, mint a foci-mecs-csen. Megláttam a vonat végét. Még nem mozgott. A kalauz is meglátott, megvárta, amíg felszállok, és jelzést adott a vonatnak az indulásra.

Tudom, hogy ez nem véletlen volt. Az indulástól a sikeres átszállásig többször szólt bennem belül egy hang, ami biztatót, és egy furcsa nyugalmat sugárzott, ami miatt nem voltam ideges. Hittem, hogy elérhetem. Ehhez persze magamat is oda kellett tennem. Ez csak együtt működik! Isten megadja a lehetőséget, de a lehetőséggel nekünk kell élni!

Mert Isten országa itt van körülöttünk, csak észre kell vennünk, építenünk kell azt, s akkor amit kérünk, mindaz meg is fog adatni nekünk!

CSENDES HÉTVEGE ÓHUTÁN

Különleges lehetőség felnőttként személyesen elköteleződni a Krisztussal közös életre. Nem egyszerű elfordulni attól a világtól, amiben évtizedeket éltünk. Elengetni és kárnak ítélni, amit korábban értékesnek véltünk és ahhoz igazodni, ami Isten előtt kedves. Súlyos, felelősségteljes, ugyanakkor a legszabadabb döntésünk ez egy életre, az örök életre.

Csodálatos alkalom volt számunkra ebben a gyönyörű környezetben elcsendesedni, csak az Úrra figyelni, és megerősödni elhatározásunkban. A hétvége minden egyes programja lehetőséget adott arra, hogy közelebb léphessünk az Úr Jézushoz, ki-ki onnan, ahol éppen most van.

A reggeli hatvanperces csendesség, egymástól elvonultan, módot adott a Mindenhatóval való egyéni beszélgetésre. Nagyszerű volt átélni az időt abban a biz-

tonságban, hogy ezt a meghitt együttlétet, itt semmi sem zavarhatja meg.

Beszélggettünk a Tízparancsolatról. A rendelkezésünkre álló idő azonban meglehetősen kevésnek bizonyult. Elmélgedtünk arról, van-e köztük könnyebben vagy nehezebben betartható intelem. Az első kőtáblán szereplő igék meghatározák Istennel való kapcsolatunkat, a második az ösztöneinket szabályozza. A két kőtábla szorosán összefügg egymással. Nem rangsorolhatjuk melyiknek felelünk meg inkább, melyiknek kevésbé. Ahogyan családunkhoz, szüleinkhez, házastársunkhoz, gyerekeinkhez és embertársainkhoz viszonyulunk, az jellemzi Istenhez való kapcsolatunkat is.

Ha rendezetlenek a kapcsolataink, az egyértelmű jele annak, hogy az Istenhez fűződő kötelékünk is sérült.

A séta a faluban, az igényesen rendben tartott porták, a régmúlt időket idéző, bámulatos szépségű parasztházak is hozzájárultak a lelki és fizikai feltöltődésünkhöz. Közben megkerestük az előző évben, gyülekezetünk gyermek konfirmandus csoportja által elhelyezett imadobozt is. A zord, szeles idő sem tántorított el bennünket a hegymászás örömteli kihívásától. Az esti filmvetítések az evangélium üzenetét érzékletesen, helyenként megdöbbentően közvetítették számunkra. Kivételes ajándéka volt ennek a hétvégének, hogy Virágvasárnapon lehettünk együtt istentiszteleten Vizsolyban. Így csodálkozhattunk rá újra, vagy talán először az Ige üzenetére: „Áldott, aki jön az Úr nevében”. Hálát adunk, hogy értünk is eljött a Szabadító, hogy megmentsen hiábavaló életünkben. Köszönjük, hogy az Úr irgalmából csendességre lelhettünk, hogy Benne mindent megkaptunk, amiről csak álmodtunk, nemcsak ezen a hétvégén.

Pércsi Edit

Magyarné Oszetczki Zsuzsa rajza

Tompa Mihály A TAVASZHOZ

Jövel, jövel lágy szellők szárnyán,
Kékelő ég arany sugárán
Te várt, mosolygó hatalom!
Hajolj ébresztve fához, fűhöz,
Tépd el a láncot, ami nyugöz
A völgyeken s a halmokon!
Hogy míg az ember sokat képzél,
Míg tervez, s alkot gyarló kézzel
És alkotmánya összedül:
Láttassék itt még felépülve
Az erős Isten csodaműve,
Mely nagy, szép s igaz egyedül.

EGY „HOSSZÚ” HÉTVEGE ÓHUTÁN

(2015. április 17-19.)

„Mert én veled vagyok, megőrizlek téged,
akárhová mégy...” (1Móz28,15)

Isten kegyelméből egy felejthetetlen és élményekkel teli hétvégén vehettem részt a fiatal konfirmandusokkal Óhután.

A mozgalmas „hosszú” hétvége az ismerkedés, a kirándulás, a testi-lelki feltöltődés és megerősödés, de leginkább az Úrral való személyes találkozás jegyében telt.

Április 17-én, pénteken délután indult el az összesen 11 főből álló kis csapat a Debrecentől mintegy 120 km-re lévő Óhutára.

Az indulás perceiben és azt követően meglepően nagy vihar támadt, de az Úr velünk volt és megőrzött bennünket végig az úton, így épségben érkeztünk meg célállomásunkra az esti órákban. A kipakolást és a szobák „birtokba” vételét követően elfogyasztottuk első közös vacsoránkat, majd ismerkedős és mozgásos játékokkal ügyltünk a testi „jó kondíció” megtartására. Az estét közös filmezéssel zártuk.

Másnap, szombaton a közös reggeli elfogyasztását követően egy különleges

„randin” vehettünk részt a mi Urunkkal, aki ezt az egész kirándulást lehetővé tette számunkra. Ezt követően ellátogattunk a Pálos forráshoz, ahol az egyik fiatal „teljesen véletlenül” rátalált a tavalyi konfisok által elhelyezett imadobozra. Természetesen mi is hagyunk üzenetet az imadoboz későbbi megtalálójának. :)

Hegyen-völgyön átívelő úton haladva végül a regéci várat is sikeresen meghódítottuk. Meredek élmény volt... De megérte!

A finom ebédet követően kiderült, hogy a fiatalok (fiúk és lányok is) mennyire szeretnek rendet rakni a konyhában és milyen elrettenthetetlen vágyat éreznek a mosogatás iránt. :)

A délutáni konfis előkészítő óra keretében a Tízparancsolatról tanultak a fiatalok. Az estét jó hangulatban közös játékokkal és filmezéssel zártuk.

A vasárnapi reggelit elcsendesedés követte, ezután Vizsolyba látogattunk, ahol a vasárnapi istentiszteleten vettünk részt, majd megtekintettük az első magyar nyelvre lefordított Bibliát is. A nyomtatás

különleges technikájába is bepillantást nyertünk.

A vasárnapi ebédet ismét Óhután fogyasztottuk el, majd utunkat Debrecen felé vettük...

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az Úr -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek. Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket. Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel foglalkodtok hozzám.” (Jer29,11-13)

Őszintén megvallom, hogy egy hosszú és nehéz hetet tudva a hátam mögött, kissé fáradtan indultam neki a kirándulásnak, de Istennek hála megerősödvé és lelkileg feltöltödvé térhettem haza. Ismét saját bőrömön tapasztalhattam meg, hogy milyen hatalmas és csodálatos Istenünk van, aki nap, mint nap gondot visel rólunk és szeretetével vesz körül minket.

Az óhutai hétvégén hét kis konfissal ismerkedtem meg személyesen. Hiszem, hogy ez az alkalom ismét egy újabb lépés volt számukra a konfirmáció útján.

Reményeink szerint minden kis konfirmandussal (a kiránduláson részt venni nem tudókkal is) találkozunk majd IFI-s alkalmainkon, ahol közösen folytatjuk a hit útján való lépéseket!

Maczkó Csaba

VÉLEMÉNYEK AZ ÓHUTAI HÉTVÉGÉRŐL

„Nekem minden perce tetszett a kirándulásnak, főleg a közösség volt nagyon jó. A túrázás egy örök élmény marad számomra a Vizsolyi Bibliával együtt. Egy remek hétvégén vehettem részt és ennek nagyon örülök.” *G. Bogi*

„Nagyon jól éreztem magam Óhután. Köszönöm a lehetőséget, hogy ott lehettem. A társaság is nagyon jó volt, jó kis csapat vagyunk így együtt. A szállásunk nagyon szép helyen volt. Legközelebb is szívesen részt vennék a Zoli bácsi által szervezett kirándulásokon.” *P. Zoli*

„Óhuta számomra egy mesebelien szép hely, bármikor szívesen visszatérnék.”
Sz. Flóra

„Nagyon jól éreztem magam szép volt a táj és a szállás!”
Ny. Kriszti

„A túra kicsit hosszú volt, de tetszett. A szállás is nagyon jó volt, szívesen visszamennék oda még egyszer.” *G. Kriszti*

„Programokkal, élményekkel dús kirándulás volt, nekem nagyon tetszett.”
V. Vince

„Nagyon élvezetes volt a túra, és a kiskutya jól bírta az utat. A játékok nagyon tetszettek. Remekül éreztem magam.”
P. Regi

„Óhuta, egy meghitt hely, ahol 3 napot tölthettem, és 7 embert megismerhettem. És egy édes kutyát, akit Makadániónak nevezünk. Legnagyobb élményem az éjszakai túra volt, és a Biblia előásása. Remélem a jövőben visszatérhetek az apró faluba.” *L. Lilla*

Dsida Jenő KRISZTUS

Krisztusom,
én leveszem képedet falamról.
Torz hamisításnak érzem vonalait,
színeit, sohasé
tudlak ilyennek elképzelni,
amilyen itt vagy.
Ilyen ragyogó kékszeműnek,
ilyen jóllakottan
derűsnek, ilyen kitelt arcúnak, ilyen
enyhe pirosnak, mint a tejbeesett rózsa.
Én sok éjszaka láttalak már,
hallgattalak is számtalanszor,
én tudom, hogy te egyszerű
voltál, szürke, fáradt és hozzánk hasonló.
Álmatlanul csavarogtad a számkivetettek
útját, a nyomor, az éhség siralomvölgyeit
s gyötrő aggodalmaid
horizontján már az eget
nyaldosták pusztuló Jeruzsálemed lángjai.
Hangod fájó hullámokat kavart, mikor
a sok beszéd után rekedten újra
szólani kezdél. Megtépett és színehagyott
ruhádon vastagon ült a nagy út pora,
sovány, széltől-naptól cserzett arcodon
bronzvörösre gyúlt a sárgaság s két
parázsló szemedből sisteregve hullottak
borzas szakálladra az Isten könnyei.

IMAFAL AZ ÉPÍTÉSI BIZOTTSÁGÉRT

Hálát adunk...

Minden testvérért, aki részt vett az elvégzett munkákban az utóbbi években a templom és környékén.

- ... a kerítés megépítéséért,
- ... a templom külső megújulásáért,
- ... a templomkert parkosításáért,
- ... az öntözőrendszer kiépítéséért,
- ... a játszótér kialakításáért, festéséért.

Kérjük Istent...

Adjon bölcsességet az Ő csodálatosan megteremtett világában jól sáfárkodni a ránk bízott javakkal, így az energiával is. Kérjük vezetését a jövőben esedékes elvégzendő következő feladatok teljesítéséhez.

Köszönjük minden
segítő testvér szolgálatát,
akik részt vettek április 25-én
az önkéntes napon gyülekezetünkben!

Gyermekoldal

Mi történt az első Pünkösdkor?

Egészítsd ki a Biblia alapján a hiányzó szavakat!

„Amikor pedig eljött a napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valami jelentek meg előttük, amelyek széteszlottak, és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak. Sok kegyes zsidó férfi tartózkodott akkor azok közül, akik a föld minden nemzete között éltek. Amikor a zúgás támadt, ez a sokaság, és nagy zavar keletkezett, mert mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni. Megdöbbenek, és csodálkozva mondták: Íme, akik beszélnek, nem valamennyien Galileából valók-e?” (ApCsel2,1-7)

PÜNKÖSDI ÜVEGABLAK

Készíts Pünkösdi üvegablakot! Színes selyempapír, fehér karton, olló és ragasztó, meg egy kis kreativitás szükséges hozzá. Jó munkát!

forrás: www.kateteka.hu

KI MIT TUD

Fejtsd meg az alábbi feladatokat! A helyes megfejtés betűjeleit összeolvasva megtudhatod, hogy Húsvét után hány nappal volt Pünkösd. A megfejtést ideadhatod a Gyülekezeti Tanévzáró napon, ami Június 7-én lesz, vagy bedobhatod a Csapókerti Református Gyülekezet postaládájába és ajándékot kapsz érte!

1. Hogy hívták azt a nőt, aki húsvét reggelén először ment a sírhoz?

S	Mária, Jézus anyja,	M
H	Mária, Lázár testvére.	É
Ö	Magdalai Mária.	A

2. Kitől hallotta Péter és János, hogy Krisztus feltámadt?

J	A többi tanítványtól.	U
T	Magdalai Máriától.	P
C	Egy anglyaltól.	T

3. Mikor jelent meg Jézus a tanítványoknak?

V	Amikor a tanítványok együtt voltak este.	R
U	A hét első napján, kora reggel.	P
S	Nem tudjuk az időpontját.	Á

4. A tanítványok hogyan fogadták Jézust?

I	Azt hitték, hogy kísértet és nagyon féltek.	G
Z	Közömbösen, mert nem ismerték fel Jézust.	A
E	Nagyon örültek, hogy látják az Urat.	K

5. Ki volt Tamás?

M	Főpap.	L
N	Az, aki Jézus keresztségét cipelte.	E
T	Jézus tanítványa.	S

6. Ki nem volt ott a tanítványok közül, amikor megjelent Jézus?

B	Péter.
11	Tamás.
N	János.

7. Mit jelent a Tamás név?

M	Kegyelembe fogadott.
É	Kételkedő.
A	Kettős, azaz iker.

8. Mit magyarázott Jézus az emmausi tanítványoknak?

U	Azt, hogy higgyenek őbenne, mert ő az Isten Fia, a Megváltó.
P	Azt, hogy neki ezeket kellett el szenvedni, ahogy meg van írva az Ószövetségben.
T	Mózes törvényeit.

9. Minek az ünnepe Pünkösd?

R	Krisztus feltámadásáé.
P	A Szentlélek kitöltetéséé.
Á	Krisztus mennybemenetelée.

10. Milyen formában szállt alá a Szentlélek Pünkösdkor?

G	Galamb formájában, mert Jézus keresztelésekor is így volt.
A	Kettős tüzes nyelv formájában.
K	Nem írja a Biblia, tehát nem fontos.

11. Miért csodálkoztak az emberek?

L	Mert mindenki a maga nyelvén hallotta az igehirdetést.
E	Mert ilyet még nem láttak.
S	Mert nem gondolták Péterről, hogy ilyen bátran mer bizonyosságot tenni.

Gondolatok a borítóképhez

„Amikor pedig eljött a pünkösdi napja, ...valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek széteszlottak, és leszálltak mindegyikükre.” (Apcsel2 ,1-3)

Amikor ünnephez közeledünk, - jelen esetben a pünkösdhöz, - mindig olyan várakozás van bennem. Arra várok, hogy vajon milyen áldásokat fogunk megtapasztalni az adott ünnepen, mit akar Isten a szívünkre helyezni. Tavaly történt, hogy Pünkösdi napján, amikor a konfirmandus gyermekek és felnőttek fogadalomtételére és életük első úrvacsorájára készültünk, megkértek, hogy autóval hozzak el a gyülekezetbe egy konfirmandus gyermeket és az Anyukáját a Méhészkertről. Már az autóban imádkoztam, hogy Isten áldja meg ezt a napot, a gyülekezetet, a családokat, és ekkor egy nagyon csodálatos dolgot tapasztaltam. Lefordultam a főútról és a kocsis ablakából egy gyönyörű mezőt láttam meg, ahol rengeteg pipacs lengedezett a szélben, teljes pompájában. Eszembe jutott az az Ige, ami a pünkösdi történeteket írja le, az Apostolok Cselekedeteiben: *„Amikor pedig eljött a pünkösdi napja,.... valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek széteszlottak, és leszálltak mindegyikükre.”* Bármennyire siettem, bevallom leállítottam az autót és kiszálltam egy rövid időre gyönyörködni és hálát adni. Szinte kézzel foghatóvá vált Isten jelenléte, abban ahogy az a sok pipacs, mint apró lángnyelvek mozogtak, zúgtak, éltek. Nagyon áldott volt a tavalyi pünkösdi ünnepünk és várjuk, hogy Isten mit üzen ebben az évben.

Szeretettel: Lakatosné Hegedűs Judit

Anyakönyvi adatok

(2015. március 28. – 2015. május 12.)

A keresztség sákramentumában részesültek:

Fekete Léna Anikó, Tóth Anna, Filep Léna és Lakatos Zsolt.

Isten áldja meg hitbéli növekedésüket!

A vigasztalás Igéjét hirdettük:

Péter István József (77), Oláh Sándor (82), Bakóczy András (86),
Tóth Jánosné Tatár Piroska (81), Vincze Imre (68) és Varga József (89)
elhunyt testvéreink ravatalánál.

A feltámadás és örök élet bizonyosságával kívánunk vigasztalást!

ÁLLANDÓ GYÜLEKEZETI ALKALMAINK

- Vasárnap: 10.00 órától istentisztelet a templomban
Az istentisztelettel párhuzamosan vasárnapi óvoda és iskola
9.30-tól imaközösség az istentisztelet áldásáért a gyülekezeti házban
18.00 órától imaóra a gyülekezeti házban – a hónap utolsó vasárnapján
dicsőítő istentisztelet
Minden hónap első vasárnapján 15.00 órától istentisztelet Domboson.
- Kedd: 10.00 órától Baba-mama kör
15.00-17.00 óra között Tevékeny Kezek Szeretőkör
18.00 órától bibliaóra – vezérfonal: Bibliaolvasó kalauz
- Szerda: 10.30-tól bibliaóra az Idősek Napközi Otthonában
- Csütörtök: 9.00 órától Tevékeny Kezek Szeretőkör
- Péntek: 18.00 órától minden hónap második péntek estéjén presbiteri bibliaóra
18.00 órától minden pénteken Kisifi, kéthetente Nagyifi

Kovács Viktória hittanos rajza (Kurucz Utcai Óvoda)

Kiadja a Csapókerti Református Egyházközség Presbitériuma
4033 Debrecen, Mátyás király u. 23/B • Telefon: (52) 448-601
E-mail: refcsapokert@gmail.com • web: csapokert.reformatus.hu
Felelős szerkesztő: Bulyáki-Dóka Alíz • Megjelenik: kéthavonta
Példányszám: 300 • Nyomás, tördelés: Litográfia Nyomda, Debrecen